

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **O. O.**, zastoupené JUDr. Barborou Kašparovou, advokátkou se sídlem Revoluční 123/17, Liberec, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 2. 2005, sp. zn. 64 Az 146/2004,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 19. 7. 2004, č. j. OAM-2276/VL-10-15-2004. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl žádost stěžovatelky

o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a jeho naplnění spatřuje v tom, že žalovaný při zjišťování skutkového stavu věci porušil ustanovení § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu. Stěžovatelka (poznámka soudu: v kasační stížnosti označovaná setrvale v mužském rodu) tvrdí, že byla v zemi původu pronásledována z důvodu svojí příslušnosti k sociální skupině, nepodřizující se přísným sociálním normám. Jestliže jí totiž azyl nebyl udělen, protože byla motivována toliko ekonomickými důvody, ničí ve skutečnosti ekonomická opatření ekonomickou existenci určité části obyvatelstva. Ekonomický motiv k odchodu tak s sebou přináší i politický aspekt. Důkazní břemeno v azylovém řízení sice skutečně spočívá na stěžovateli, nicméně „pokud její líčení vypadá důvěryhodně“, mělo by být žádosti vyhověno, zatímco nepravdivá prohlášení ještě nepředstavují důvod pro odmítnutí azylu a je na žalovaném, aby okolnosti případu náležitě objasnil. K tomu však v daném případě nedošlo.

Proto stěžovatelka navrhuje zrušit napadený rozsudek krajského soudu a zároveň požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření odkazuje na obsah správního spisu a navrhuje, aby byla kasační stížnost zamítnuta jako nedůvodná.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatelky žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud především konstatuje, že stěžovatelka v kasační stížnosti namítá vady správního řízení [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

K tomu soud ze správního spisu zjistil, že žadatelka mylně uvádí, že její žádost o azyl byla zamítnuta podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., ačkoliv ve skutečnosti byla shledána zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) stejného zákona, tzn. stěžovatelka neuváděla skutečnost svědčící o tom, že by mohla být

vystavena pronásledování pro některý z azylově relevantních důvodů. Jak totiž vyplývá z obsahu žádosti o udělení azylu a z protokolu o pohovoru k této žádosti ze dne 8. 7. 2004, důvod odchodu z Ukrajiny spočíval v „reketech“, kterým musela platit výpalné za to, že prodávala na tržišti. V této souvislosti ji dokonce zbili a když vše nahlásila policii, policisté se jí vysmáli. Proto odcestovala ke svojí dceři, která se do ČR provdala, u ní žila nelegálně a o azyl požádala proto, že byla správně vyhoštěna.

Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, je nucen konstatovat, že podle svojí ustálené judikatury (viz např. rozsudky sp. zn. 5 Azs 50/2003, sp. zn. 5 Azs 170/2004) správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené, případně neuvádí jen důvody ekonomické. Ze žádného ustanovení tohoto zákona nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikala povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci dle ustanovení § 32 správního řádu má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. Tomu konečně odpovídá i povaha soudního přezkumu, myšleno odkazem na § 77 s. ř. s., neboť tam založené oprávnění soudu provádět dokazování dotýkající se požadavku plné jurisdikce se váže k předmětu soudního řízení, totiž k rozhodnutí vydanému správním orgánem, který je povinen postupovat podle příslušných procesních předpisů. Takto je třeba chápat i ustanovení § 75 s. ř. s, podle něhož soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Na tomto místě je třeba zdůraznit logiku řízení o žádosti o udělení azylu, které je provázeno zásadou aktivity žadatele o azyl (břemeno tvrzení). Správní orgán musí umožnit žadateli o azyl sdělit v řízení všechny okolnosti, které považuje pro udělení azylu za významné, avšak není jeho úkolem předestírat důvody, pro které je azyl obvykle poskytován.

V projednávané věci je z obsahu správního spisu nad veškerou pochybnost zřejmé, že žalovaný při zjišťování důvodů pro podání žádosti o azyl stěžovatelkou postupoval korektně. Ze sledu otázek, které byly stěžovatelce kladeny, je patrné, že jí umožňovaly se k důvodům žádosti o udělení azylu podrobně vyjádřit, žalovaný si opatřil dostatečné podklady pro své rozhodnutí a nelze mu důvodně vytýkat žádné procesní pochybení, jestliže samotná stěžovatelka svoje tvrzení nikterak nekonkretizovala a nedoložila.

Nejvyšší správní soud v tomto kontextu nerozumí tvrzením stěžovatelky, že bylo věci žalovaného, aby i její nepravdivá prohlášení náležitě objasnil. Stěžovatelka totiž vůbec neuvádí, v čem by měly být její shora citované výpovědi učiněné v průběhu správního řízení shledány nepravdivými, resp. jaké mohly být skutečné a politicky motivované odchody stěžovatelky ze země původu. K otázce obav z vymahačů tzv. výpalného pak zdejší soud pro stručnost odkazuje na rozsudek ze dne 18. 12. 2003, sp. zn. 6 Azs 45/2003, podle něhož tyto obavy nespádají pod žádný z azylově relevantních důvodů. Stěžovatelka v průběhu správního řízení ostatně ani netvrdila, že by byla pronásledována pro některý z azylově relevantních důvodů, a za tyto důvody nelze považovat ekonomické problémy (např. rozsudek ze dne 31. 10. 2003, sp. zn. 4 Azs 23/2003).

Nejvyšší správní soud tak v daném případě nezjistil naplnění namítaného důvodu kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a proto dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a zamítl ji (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a Ministerstvu vnitra náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. dubna 2006

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu